

RUIS

FEBRUARI 2008 - 36

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POPMUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K) VZW
HEERNISLAAN 81 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

(K-RAA-K)³ FESTIVAL 2008

1st MARCH 2008 - BRIGITINNES & RECYCLART, BRUSSEL

WWW.KRAAK.NET

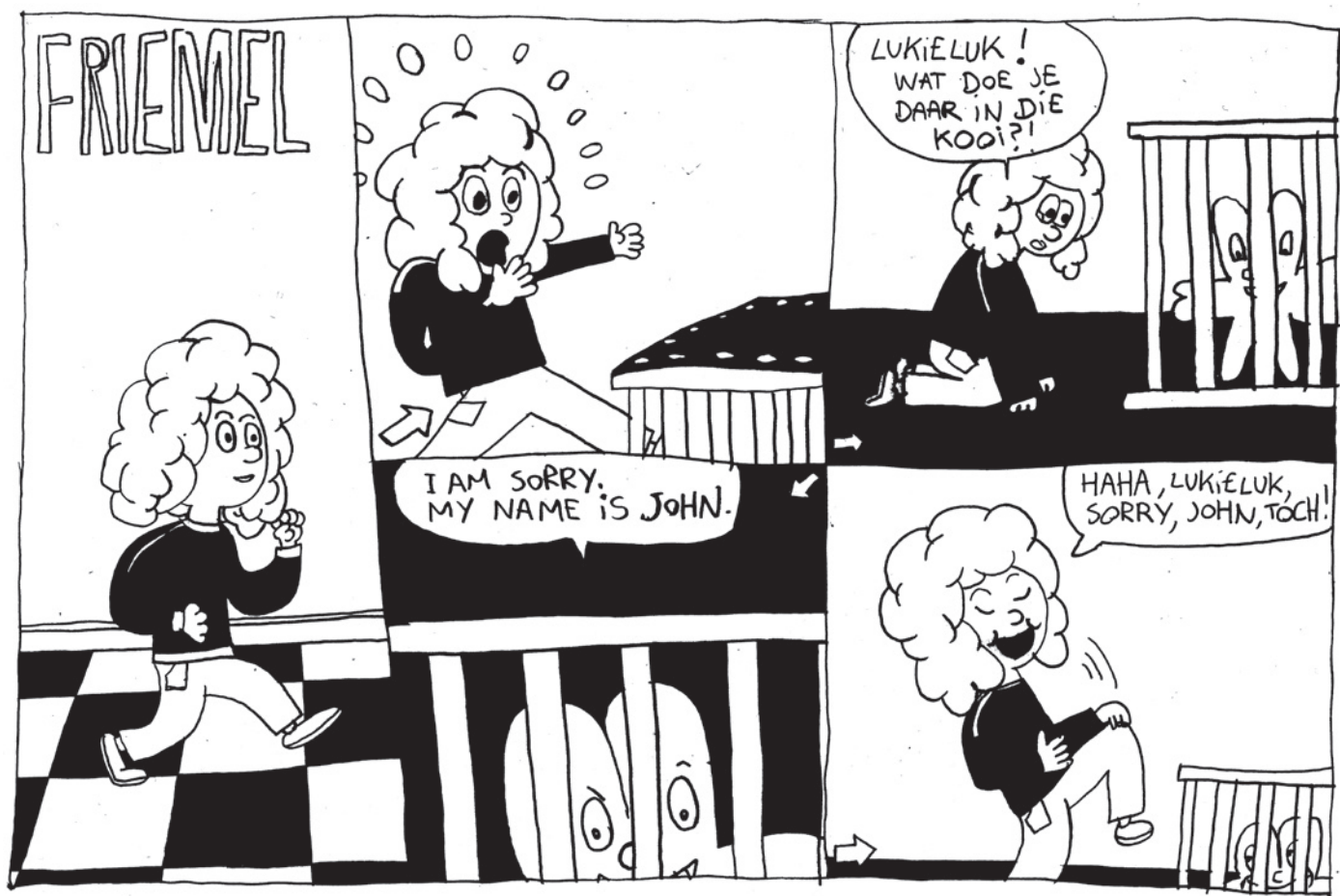
MARSHALL ALLEN [us] & PAUL HESSION [uk] BARDO POND [us] CERAMIC HOBS [uk]
CHERRY BLOSSOMS [us] DRAGONS OF ZYNTH [us] RICHARD CRANDELL [us]
ENTRANCE [us] HELLVETE [b] TON LEBBINK [nl] ALEX MACKENZIE [ca]
SEAN MEEHAN [us] PINK REASON [us] HENRI POUSSEUR'S 'VOIX ET VUES PLANÉTAIRES' [b]
PSYCHEDELIC HORSESHIT [us] R.O.T. [b] SILVER APPLES [us] UP-TIGHT [jp]

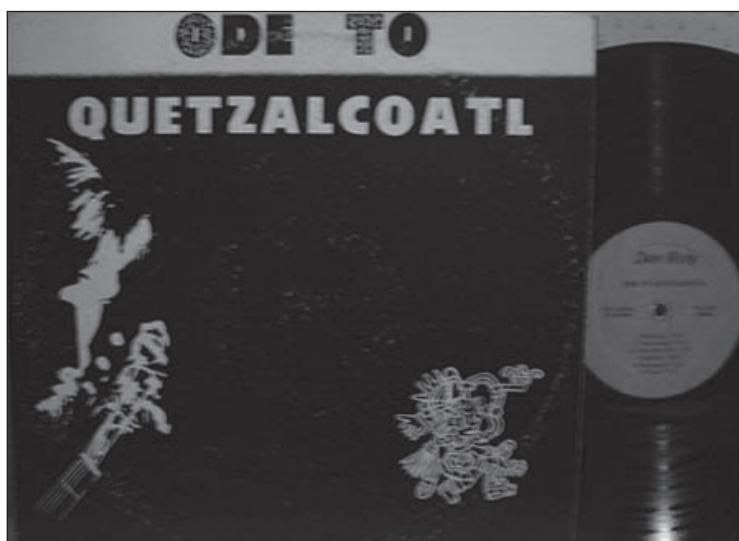
+ VIDEO SCREENINGS PRESENTED BY HANDCLAPS, COURTISANE & DUBLAB...

Weird Punk. Een maand of vier geleden ving ik de term voor het eerst op via een Myspacebulletin van Pink Reasonvoorman Kevin Debroux. Het betrof een artikel uit de Britse tabloid The Daily Mirror over het nieuwe genre. De betrouwbaarheid ervan heb ik niet kunnen achterhalen. Aangezien de term sowieso gestart is als een internet-grap, de inhoud van het betreffende artikel ronduit hilarisch is en The Daily Mirror zelf ook niet direct bekend staat voor kwaliteitsjournalistiek en onfeilbare deontologie, zullen we maar aannemen dat het schrijfsel in het verlengde lag van een poging om de wereld te overtuigen van deze aanstormende hype. "Weird Punk Is No Joke" was echter de titel waarvan een ons niet nader bekende Robert O'Donnell ons probeerde te overtuigen. Ook Wikipedia kent onder deze naam enkel een Texaanse paramedicus die zichzelf voor de kop schoot als gevolg van Post-traumatic Stress Disorder. Nu, wat er ook van aan is, ik begin er stilaan van overtuigd te geraken dat weird punk en outsider punk wel eens de reddende engel kan zijn die ons komt verlossen van alle weird folk, wyrd folk, new apocalyptic neofolk en psychedelic new weird America. Tijden veranderen. Een mens moet tenslotte mee met de hypes en dat gejangk van al die kankerhippies begon me stilaan de keel uit te hangen. Na een zoektocht van een dik halfuur op myspace, en nadat ik van alle zogenaamde weirdpunkbands toch minstens een half nummer had gehoord, besloot ik me aan te sluiten bij de weirdpunkbeweging. Eigenlijk is het vaak niet meer dan een maskerade voor een stevige

lofi- en garagerockrevival. Een seconde lang twijfelde ik nog of ik toch niet beter hiphop kon kiezen als nieuwe houvast. Het waren El Jesus De Magico en Homostupids die me uiteindelijk over de streep trokken. Voorbij de existentiële crisis. Waar Myspace toch al niet toe dient dezer dagen ... Nu goed, de *pending friends* heb ik al. Het imago ligt iets moeilijker. Zo schetst O'Donnell in zijn artikel het beeld van een doorsnee weirdpunkfan als volgt: *Matthew Jarman 18, of Newark in Nottinghamshire, has home-made tattoos of his favourite Weird Punk bands scattered across his arms - and also has a tattoo of a swastika made from hot dogs ... on his face. "This is the best thing that happened in music since whenever", says Matthew, who has recently lost his job at Newark Town Council - not that he is particularly bothered. "I hated working. The sacking is a blessing really, now I can listen to more weird punk".* Midden maart vindt in Austin Texas weer het jaarlijkse SXSW-festival plaats, waar mijn nieuwe favoriete genre zal bewijzen dat het juist op tijd is. Frankrijk en Columbus, Ohio spelen sleutelrollen, schrijf dat alvast op. Kom ook naar ons (K-RAA-K)³-festival op 1 maart, want daar spelen twee pionierbands: Pink Reason en Psychedelic Horseshit. Voor degenen die na mijn pleidooi nog steeds twijfelen, volgt hieronder een lijstje met Myspace-adressen. Als je niet mee bent in 2008 is het in ieder geval niet mijn schuld. Stay avant-garde! – Steve Marreyt

El Jesus De Magico : www.myspace.com/eljesusdemagico
Blank Dogs : www.myspace.com/blankdogtime
Cheveu : www.myspace.com/cheveu

Dave Bixby Ode to Quetzalcoatl (1968)

Woorden: **Wouter Vanhaelemeesch**

Als je je toevallig afvraagt hoe een plaat zou klinken vol deprimerende Jezusfolk, gemaakt door gewapende ex-hippies (die graag in legeroutfit koeienvlaaien in elkaars gezicht smeren) en die gefinancierd werd door het slijten van haarborstels op parkings van warenhuizen, probeer dan *Ode to Quetzalcoatl* van Dave Bixby, de vergeten plaat van de maand.

Al grasduinend door obscure muziek-blogs ontdek je al eens een verborgen juweel. Een paar maand geleden was het weer zover met *Ode to Quetzalcoatl* van Dave Bixby, een quasi onvindbaar enigmatisch stuk vinyl uit 1968 dat op eBay gemakkelijk 1000 dollar vangt. Ode bestaat uit eenvoudige en behoorlijk etherische akoestische gitaar, met een occasionele fluit of harmonica erbij. Alles druipt van de echo en boven de trage, monotone akkoorden galmt een buitenaardse, hypnotiserende stem die herinneringen oproept aan Syd Barret en Nico. De teksten bestaan uit bekentenissen

over een sleazy drugverleden - "I'm no longer a person, I can't even feel", klinkt het in opener *Drug Song* - aangevuld met apocalyptische beelden en bizarre kosmische reflecties: "pick out a cloud, and speak very loud, and that cloud will be yours forever" zingt Bixby in *Prayer*. Eigenlijk zijn het allemaal langdurige serenades tot zijn uiteindelijke redder - Jezus. Alles wordt gezongen op een kinderlijk feitelijke manier, die eerst aandoenlijk, maar gaandeweg meer zorgwekkend en rondtuit angstaanjagend klinkt. Eenmaal op zoek naar de persoon achter die teksten, verbetert dat laatste er ook niet echt op.

Bixby was in de jaren zestig een ex-junkie aan wie God op een nacht verschijnt. God draagt hem op enkele uitverkorenen te redden van de nakende apocalyps. Hij maakte deel uit van een obscure en vrij extreme christelijke sekte, The Movement, die zich voorbereide op de terugkomst van de profeet Elijah. Aan het hoofd van The Movement stond een zekere

Don Degraaf, die zich met 'Sir' liet aanspreken (er was nogal een strikte hiërarchie) en die vanuit Michigan een troep hippies voorbereide op het Einde der Tijden (toen geschat rond 1975). Die voorbereiding bestond onder andere uit militaire tactische spelletjes spelen in de bossen, 's nachts door riolen kruipen (gewapend met machetes), iedere dag verplicht mediteren en mantra's opzeggen (bv.: "I am a mentally disciplined person. I will think what I want to think, and I keep my mind positive on all times, focused on God, Christ and Sir"), vrijwillig koeienvlaaien in elkaars gezicht gooien (en opgewekt "Dank u!" zeggen) en andere fijne groeiervaringen. Iedereen moest in staat zijn om op de Dag des Oordeels de ongelovigen (en eventuele zombies) de baas te kunnen. Bixby was in die periode een van de kapiteins en verantwoordelijk voor het werven van nieuwe leden. *Ode to Quetzalcoatl* was bedoeld als recruteringsmiddel voor The Movement. De financiering en productie werden volledig door sekteleiden gedaan. Jaren aan een stuk verkochten tientallen van hen haarborstels op parkings van warenhuizen en deur aan deur om de plaat te bekostigen. Het geld was dan zogezegd voor kinderen met mentale en emotionele problemen.

De plaat verkocht (surprise, surprise) voor geen meter. Een tweede plaat genaamd *Harbinger Second Coming* werd begin jaren zeventig opgenomen, maar blijft nog steeds onuitgegeven. Er zijn echter plannen om deze en *Ode* te remasteren en opnieuw uit te brengen. The Movement strandde niet zolang daarna. De Dag des Oordeels kwam maar niet en na het invoeren van verplichte orgieën (je moet iets doen tijdens het wachten) begon de sekte meer en meer uiteen te vallen. Uiteindelijk voerde 'Sir' een massade-programmatie uit en verspreidden de meeste leden zich over de vier windstreken.

Bixby - ondertussen meer dan zestig - is nog steeds muzikant, maar bracht geen nieuw materiaal uit sindsdien. Over opkomst en neergang van The Movement en Dave Bixby is een boek geschreven door ex-sektelid, Al Perrin. Het heet *Many False Prophets Shall Rise*. *Ode* is er de beste soundtrack bij, maar dat spreekt voor zich.

Trumans Water

Tekening : **Wouter Smeraldina**

Ergens begin jaren '90 onstond in San Diego een kwartet onder de naam Trumans Water. Noise-rock en lo-fi waren van meet af aan de kernbegrippen. Het geluid van de groep is dan ook evenveel verwant aan zowel Sonic Youth en Pavement als aan Sun City Girls en Boredoms. Ondanks enkele wissels in de line-up en het weinig efficiënte woon-werkeverkeer van de leden, bleef de groep kop-pig hun ding doen. Het resultaat is dat ze 15 jaar later nog steeds spelen, zonder ouderdomsver-schijnselen zoals schimmels. Op 8 februari spelen ze samen met Pumice en The Bugs in Kunsten-centrum België, op 9 februari met Idaho en The Bugs in de 4AD in Diksmuide.

TOEVAL EN INDETERMINISME IN HET EUROPESE SERIALISME

De invloed van **John Cage** op de Belgische componisten kan men niet loskoppelen van een bredere studie van de componisten zelf en het effect van hun werk in de Europese muziekcontext. De invloed van John Cage op de naoorlogse Europese componisten werd vaak geminimaliseerd en zelfs genegeerd door de componisten zelf. Nochtans zag men het tegenstrijdige karakter, dat bestaat tussen de Amerikaanse en de Europese avant-gardemuzikanten, opzienbarend verminderen wanneer Cage het indeterminisme introduceerde in het serialisme, de toenmalige populaire compositietechniek. Het serieel componeren gaat uit van toeval, gelijkwaardig aan een worp met de dobbelsteen.

Woorden: **Ingrid Jossieaux**
Illustratie: **Josh Petherick**

Terwijl de Amerikaan John Cage op het einde van de jaren veertig reeds onderzocht hoe hij nieuwe geluiden in muziek kon introduceren met behulp van gongs en geprepareerde piano's, voelden ook de jonge naoorlogse componisten in Europa de behoefte om komaf te maken met het westerse muzikale verleden en in het bijzonder met zijn tonaal systeem. Ze richtten zich daarvoor naar een compositietechniek die zowel radicaal vernieuwend als dogmatisch was: het serialisme.

Eind jaren twintig ontstond het serialisme in de dodecafonie van Schönberg, Berg en Webern. Deze componisten stelden op een zeer originele manier hun stukken samen aan de hand van de twaalf tonen van de chromatische toonladder. Hun werk verdeelden ze in series, waarbij een toon slechts herhaald kon worden nadat de elf andere tonen gebruikt waren. Dit systeem beoogde om één toon niet meer te laten doorklinken dan de andere tonen (zoals dit gebruikelijk is in een toonsysteem), maar wel om alle toonhoogtes op gelijke voet te gebruiken. Men spreekt in dat geval van *atonaliteit*.

Vanaf het begin van de jaren vijftig breidden componisten zoals Pierre Boulez of de Belg Karel Goeyvaerts de wetten van het serialisme uit, niet alleen naar de tonen zelf maar ook naar alle parameters van het geluid (ritme, duur, intensiteit of timbre). Deze uitbreiding van het concept, dat *integraal serialisme* wordt genoemd, wordt al snel het bindmiddel van een gemeenschap van jonge Europese componisten. Ze vestigden zich in bepaalde wijken in de Duitse stad Darmstadt tijdens hun bekende zomerstages. Pierre Boulez, Karlheinz Stockhausen, Luigi Berio en ook onze landgenoot Henri Pousseur maakten er deel van uit.

In die tijd componeerde John Cage stukken waarin de wil van de artiest volledig werd ondermijnd. Zoals men bij het gooien van een dobbelsteen zich volledig overgeeft aan het toeval, zo stelde hij zijn muziek samen. Hij wou de geluiden op zichzelf laten bestaan, zonder strikte tussenkomst van de componist, om de luisteraar de sensatie van het toeval te laten waarnemen. Op die manier probeerde Cage om de muziek uit het conceptuele domein van

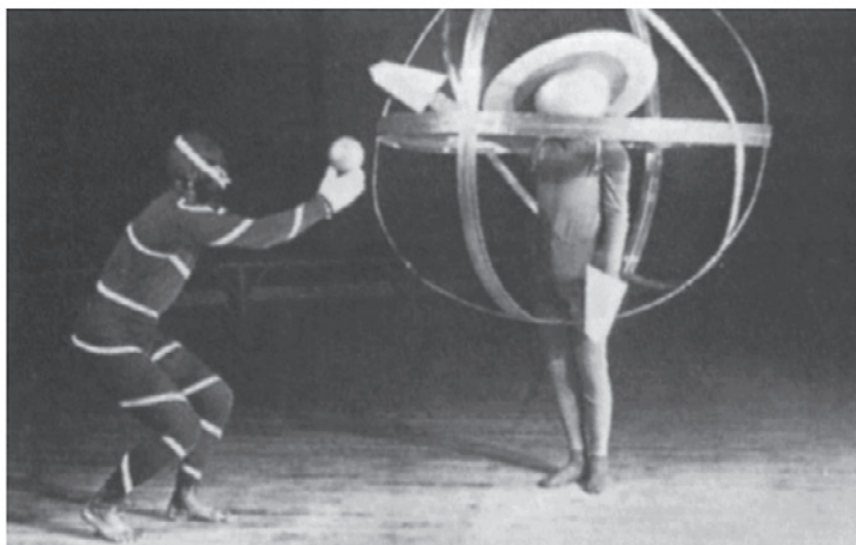
het componeren te halen. Geïnspireerd door de filosofie van Zen, die eenzelfde waarde toekent aan alle dingen, maakt Cage gebruik van de *procédés* van Yi-King die alle controle en subjectiviteit uit het componeren van muziek elimineren. Dit is het geval in zijn *Music of Changes* (1951). In dit stuk voor piano, wordt de muzikale inhoud al op voorhand vastgelegd volgens de techniek van Yi-King. Toch is het zo dat een keer de muziek is vastgelegd in de partituur, ze onveranderd blijft. Een volgende stap naar het indeterminisme werd gemaakt met *Imaginary Landscape IV* waarin twaalf radio's tonen verspreiden van radioprogramma's die op voorhand niet opgenomen waren.

In Europa wekten de stukken van Cage slechts een relatieve interesse op en werden niet serieus genomen door de componisten. Alleen Boulez onderhield, vanaf het einde van de jaren veertig, een regelmatige briefwisseling met de Amerikaan.

De opvoering in Darmstadt in 1956 van *Music of Changes* door de pianist David Tudor veranderde de Europese houding tegenover het werk van Cage. Ze veroorzaakte namelijk een rel in de kringen van de seriële muziek. Met dit werk stelde Cage de analogie, tussen de strikt afgeleijnde en overladen vorm van de seriële werken enerzijds en een reeks tonen die als enige oorsprong het toeval hebben anderzijds, in vraag. Door het beklemtonen van de leegte in een stuk als *4'33"*, *Tacet for any instrument* (1952), werd het concept van het stuk zelf in vraag gesteld.

De meningen over de filosofie van Cage lopen ver uit elkaar. Na de opvoering in Darmstadt, komen de eerste geschillen tussen de seriële componisten aan het licht. De kloof tussen de theorie en de praktijk wordt in 1957 gedicht wanneer de eerste seriële werken die gebruik maken van het indeterminisme (ook *open werken* genoemd) achtereenvolgens gecreëerd worden: het *Klavierstück XI* van Karlheinz Stockhausen en de *Troisième sonate* voor piano van Pierre Boulez. Deze werken belichamen twee uiteenlopende modellen van het open werk.

Boulez kende Cage sinds diens reis naar Parijs.

Door hun briefwisseling had Boulez zijn mening over de ideeën van de Amerikaanse componist al eerder gevormd. In zijn tekst *Aléa* (1957) verwerpt hij de weg die het serialisme inslaat met het open werk. Hij weigert wat hij *het toeval bij vergissing* noemt en door Cage toegepast wordt. Het wegvallen van de rol van de componist en de afwezigheid van zijn controle zijn er volgens hem de nefaste gevolgen van. Boulez aanvaardt slechts een “begeleid toeval”, dat wil zeggen een perfect gestructureerd werk waardoor de componist de muzikanten leidt. Zijn *Troisième sonate* voor piano, bijvoorbeeld, bestaat uit vijf verwisselbare delen en laat verschillende muzikale uitvoeringen toe.

In tegenstelling daarmee is de structuur in het *Klavierstück XI* van Stockhausen veel minder strikt. Het stuk heeft geen begin, einde of vooraf bepaalde duur. De partituur bestaat uit negentien kleine structuren die onderling verwisselbaar zijn. Stockhausen geeft de muzikant de vrijheid om de structuren naar eigen keuze te combineren en een of meerdere structuren weg te laten. De componist laat de uitvoering van zijn werk over aan een niet te controleren toeval waarbij hij de vertolker een zeer grote vrijheid geeft.

In deze context is het interessant om het open werk van de Belgische componist Henri Pousseur voor te stellen. In 1947 bracht de Luikse pedagoo Pierre Froidebise hem in contact met de seriële techniek. Dat maakte van Pousseur een van de eerste serialisten. Met *Mobile* voor twee piano's (1958) realiseerde hij een soort synthese van de twee modellen die gelanceerd werden door Boulez en Stockhausen. De tien onderdelen van dit werk, waarvan sommige onderling verwisselbaar zijn, zijn zeer gestructureerd gecomponeerd, maar de simpel geschetste overgangen geven de pianisten vrijheid in de manier van uitvoeren. Met dit werk waagt Pousseur zich ook aan het componeren van open werk voor meerdere musici en het zal later opgezocht worden door de grootste uitvoerders.

Wanneer het open werk de seriële gemeenschap binnendringt, heeft Pousseur niet de reflex tot afkeer, zoals Boulez die de afdwaling aanklaagt van de componisten die deze weg inslaan. In tegendeel, in zijn geschriften stelt hij het open werk voor als een noodzakelijke etappe in de historische evolutie van de westerse muziek. Een evolutie waarin John Cage slechts de rol van katalysator speelt

Ondanks de verdeelde meningen, is het onmiskenbaar dat de ontdekking van het indeterminisme door John Cage het uiteenvallen van de harde kern van de seriële beweging met zich heeft meegebracht. Het serialisme bevond zich toen in een min of meer “statische” situatie zonder uitweg en het werk van Cage heeft hun muziek een nieuw elan gegeven. De vergelijkende onderzoeken die een schrijver als Mallarmé in die tijd maakte, hebben er zeker toe geleid dat deze componisten parallellen tussen Cage en het serialisme in hun eigen domein doortrokken.

Toch is het open werk ook een naïeve methode geworden waarin de compositie, in een professionele betekenis, niet meer noodzakelijk is. Het is de weg die een hele generatie, gewiegd door de strikte structuur van het serialisme, gedeeltelijk blindelings heeft ingeslagen en waarvan de gevolgen op de actuele hedendaagse muziek nog steeds zichtbaar zijn.

BRONNEN

Michael Nyman, *Experimental Music, Cage et au-delà*, Paris, Editions Allia, 2005.

Célestin Deliège, « Indétermination et improvisation », *International of the Aesthetics and Sociology of Music*, Vol. 2, N° 2. (Dec., 1971), pp. 155-191.

Célestin Deliège, *Cinquante ans de modernité musicale : de Darmstadt à l'IRCAM, Contribution historiographique à une musicologie critique*, Sprimont, Mardaga, 2003.

Henri Pousseur, « La série et les dés », *Fragments Théorique I sur la musique expérimentale*, Bruxelles, Université Libre de Bruxelles Editions de l'Institut de Sociologie, 1970.

Ivanka Stoianova, *Entre détermination et aventure, Essais sur la musique de la deuxième moitié du XX siècle*, Paris, L'Harmattan, 2004.

Bob Dylan is hipper dan ooit. Zowat elke moderne popmuzikant beweert door de zanger beïnvloed te zijn. Vraag aan duizend muziekliefhebbers een top tien van hun all time favorites en minstens in vijfhonderd van die lijstjes zal je de joodse speelvogel zien opduiken. In 2005 maakte Martin Scorsese een populaire (en voortreffelijke) documentaire over de Amerikaanse bard. In 2006 bracht Dylan, naast

een autobiografisch boek dat overal werd opgehemeld (en goed verkocht), de langspeler *Modern Times* uit, die zowaar de Amerikaanse charts binnenkwam op nummer 1. In 2007 smijt men ons een *Best Of* in het gezicht, ongeveer gelijktijdig met een docufictiebiopic getiteld *I'm not there*.

Woorden: **Peter Verdee**

I'M NOT THERE

Het hele circus van Dylanidolatrie gaat al geruime tijd mee. De androgyne man met de gitaar wordt al veertig jaar lang tot zijn eigen verbazing, ergernis en amusement afgeschilderd als hippieleider, als vernieuwer en bezieler van de popmuziek, als geniaal dichter, als onwaarschijnlijk boeiende vrouwenmagneet en -afstoter en zelfs als held van drie generaties geëngageerde jongeren. Nochtans is de man in wezen altijd een pragmatische meeloper geweest, die daarnaast ook al meer dan veertig jaar lang onwaarschijnlijk sterke muziekjes componeert, met als resultaat een gros aan intense liedjes die miljoenen grijze levens hebben kleur gegeven.

En dan komt, vergezeld van een gelijknamige cd vol met covers van Dylanklassiekers, de biopic *I'm not there* uit: een film die aangekondigd

werd als een losse biografie waarin verschillende aspecten van Dylans iconische persoonlijkheid worden vertolkt door verschillende Hollywoodacteurs.

Als bij wonder heeft steller dezes niet moeten huilen van ellende gedurende het bekijken van de prent. Regisseur Todd Haynes heeft gelukkig de moed gehad om de grenzen van het biopicgenre te doorbreken. Hij schotelt de kijker een soep voor bestaande uit schizofrene elementen uit het leven van Dylan. Zonder enig respect voor de eigenlijke feiten, de correcte namen, plaatsen of tijden, of zelfs maar voor verhaalopbouw of verteerbaarheid voor het grote publiek, belicht de filmmaker enkele belangrijke rode draden uit Dylans leven. Elk van deze rode draden wordt belichaamd door een andere acteur, met een andere naam, een ander decor en

zelfs een andere filmstijl. Vervolgens worden al deze personages en sferen, schijnbaar willekeurig door elkaar gemixt en aan elkaar geplakt met een schijndocumentaire die volgepropt is van de grappig bedoelde verwijzingen naar allerlei details uit Dylans leven. Elk feitje, elk naampje en zelfs elke platenhoes of foto is zodanig verdraaid, dat enkel "de echten" de grappjes kunnen begrijpen. De gemiddelde kijker zit erbij en kijkt ernaar met het volkomen terechte gevoel dat alles hem ontgaat.

Dit richtingloze elitarisme, gecombineerd met de focus op enkele minder interessante aspecten van Dylans leven (de filmster, de slechte echtgenoot en de oppervlakkig uitgewerkte born again christen), veroorzaakt een jammerlijk falen van een zeer beloftevol opzet. Toch slaagt de essentie van de film er af en

toe in om heel diep onder de huid door te dringen. De constante verandering van intern coherente sferen doen het geheel heel goed lijken op een koortsige droomwereld. Bovendien blijkt dit een uitzonderlijk efficiënte stijlvorm te zijn om de kijker het gevoel te geven dat hij Dylan beleeft zoals de zanger zijn eigen leven overziet: niet als een mooi chronologisch, coherent verhaal van 1 welomlijnd individu, maar als een aaneenschakeling van bijna contradictorische herinneringen die baden in hun eigen onbeschrijflijke sfeer.

Als de regisseur de belangrijkste ingrediënten had behouden en alle ballast overboord had gesmeten, was dit een absoluut meesterwerk geworden, dat alle eer zou gedaan hebben aan de – meestal originele – muzikale Dylanmeesterwerkjes die de film begeleiden.

EEN MUZIKALE WERELDREIZIGER IN BEELD EN GELUID.

Op 20 februari 2007 berichten Alan en **Richard Bishop** op de site van (K-RAA-K)³ over het heengaan van Charles Gocher. Sun City Girls is niet meer. Beide broers gaan hun eigen weg. Alan doorkruist Europa met de livescreening van *Sumatran Folk Cinema* en Richard is druk bezig met zijn soloprojecten. Gewapend met een nieuwe film schuimt Sir Richard Bishop binnenkort in het kielzog van Earth weerom de Europese podia af. Een terugblik op een turbulent doch productief jaar.

Woorden: **Hans van der Linden**
Illustratie: **Jan Op de Beeck**

Alpinisme versus occultisme

Sinds twaalf jaar heeft Sir Richard Bishop een eigen boekantiquariaat. Eerst specialiseerde hij zich in literatuur over alpinisme, later in occulte literatuur. Hij verkoopt voornamelijk via de post, op basis van geprinte catalogi, en ook online. Gedurende een jaar baat hij eveneens een echte boekenwinkel uit. Zijn kleine winkel is tot in de nok gevuld met zeldzame boeken en trekt de gebruikelijke vreemde snuiters aan, die in plaats van boeken te kopen, hem urenlang vervelen met hun zogezegde kennis over bepaalde onderwerpen. Nu verkoopt hij enkel nog occasioneel boeken online. Artiësten zoals David Tibet en Kenneth Anger geven aan sterk beïnvloed te zijn door het occulte nalatenschap van Edward Alexander Crowley, de Brit die vorige eeuw onder de naam Aleister Crowley aanzien verwierf met

zijn occulte boeken en de functies die hij opneemt in occulte gemeenschappen zoals de Golden Dawn, de Argenteum Astrum en misschien nog wel het belangrijkste, de Ordo Templi Orientis. Sir Richard Bishop deelt deze passie maar is nu minder door Crowley geïnspireerd dan enkele jaren geleden. “Toch neem ik bijna jaarlijks zijn magische schrijfsels nog eens vast. *I still like the old bean!* Een serieuze studie van het occulte is een levenslange queeste. Inspiratie komt en gaat, afhankelijk van wat ik op een bepaald moment bestudeer.” Momenteel put Sir Richard Bishop inspiratie uit de studie van het boeddhistische tantricritueel en de traditie van de zwarte godheid uit het noordoosten van India. Morgen kan dit echter weer iets anders zijn. De interesse in occultisme, esoterie en het paranormale vormt eveneens een belangrijke drijfveer voor Sun City Girls, de adembemende band die vanaf 1981 een pioniersrol

vervult door jazz, surfmuziek, poëzie, improvisatie en elementen uit de muzikale tradities van Zuid-Azië, Zuid-Amerika, Afrika en het Midden-Oosten tot een coherent geheel te vermengen.

Sun City Girls speelde een laatste concert op 25 januari 2007 op het Transmedialefestival in Berlijn. Door het overlijden van drummer Charles Gocher op 19 februari geraakte de band helaas nooit op het (K-RAA-K)³-festival.

The Handsome Stranger

Het overlijden van Charles Gocher heeft uiteraard een grote invloed gehad op Sir Richard Bishop. “Ik verloor een goede vriend, een broer, een vertrouweling, een bondgenoot, een *partner in crime* en zoveel meer. In die zin heeft Charles heengaan me op een heel andere manier geraakt dan anderen. Op muzikaal vlak verloren we een van de beste percussionisten ooit. Het is erg moeilijk ermee om te gaan maar het moet. Ik werk er aan.” “Charlie was een grote inspiratiebron en een belangrijke invloed voor mijn muziek. Hij beïnvloedde eveneens de manier waarop ik het leven benader. Dat vervang je niet zomaar.” Sir Richard Bishops muzikale perceptie is niet veranderd, maar hij geeft wel aan dat de kaarten momenteel anders liggen. “De toekomst zal alles uitwijzen.”

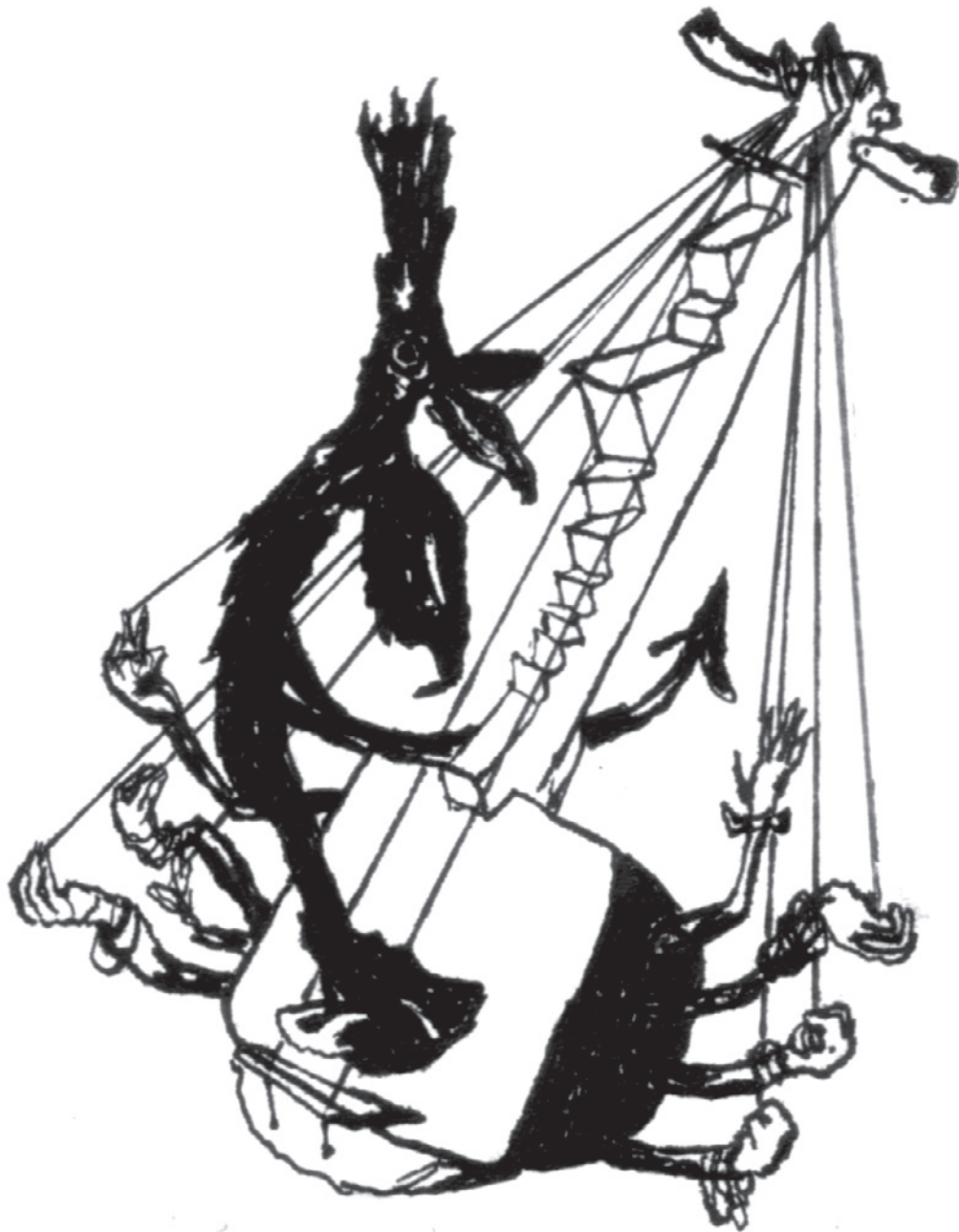
Het is nog te vroeg om uitspraken te doen over de samenwerking met Alan Bishop. De twee broers hebben alvast plannen om in 2008 terug samen muziek te maken, zowel in de studio als op het podium. Richard en Alan willen Charles' leven en werk viëren door enkele van zijn films te vertonen en de door hem geschreven nummers live te brengen. “Het feit dat we dit zonder hem moeten doen is ongetwijfeld het zwaarste. Maar omdat we er beiden in geloven moeten we dit echt wel

doen.”

Sir Richard Bishop heeft nog niet stilgestaan bij het belang van de rijke muzikale erfenis van Sun City Girls. “Als band zijn we erin geslaagd om gedurende 26 jaar op volledig onafhankelijke basis volgens onze eigen principes te werken en dat vind ik veruit het belangrijkste. De vrijheid die we hadden is iets waarop de meeste bands zich nooit kunnen beroepen. Ik heb dan ook nergens spijt van. Het is echter niet aan mij om te beslissen wat we met de erfenis doen en eigenlijk interesseert me dat ook niet. Het is voorbij. Anderen zullen er in de volgende jaren over beslissen. Misschien wordt alles wel onder de mat geveegd en vergeten. Ik weet dat veel mensen dit zouden willen. Er ligt alleszins nog een stapel onuitgegeven materiaal stof te vergaren. Dit zal waarschijnlijk op het gepaste moment beetje bij beetje vrijgegeven worden.”

Polytheistic Fragments

Sir Richard Bishops eerste soloplaat *Salvador Kali* komt in 1998 uit op John Faheys Revenantlabel. De laatste jaren is de productie van Bishops solowerk enorm toegenomen. Vanaf 2005 geeft hij zelfs meer concerten dan Sun City Girls tijdens hun hele bestaan en brengt hij met *Improvika*, *Fingering The Devil*, *While My Guitar Violently Bleeds* in een hoog tempo zijn akoestische gitaarcapriolen, beïnvloed door Django Reinhardt, Jimmy Page en Ravi Shankar, aan de man. “Zolang ik me amuseer met solo op te treden zal ik dit blijven doen. Ik doe het eigenlijk al drie jaar continu en ik ben het nog niet beu.” Aan de andere kant vindt Sir Richard Bishop het toch wat vervelend dat hij avond na avond dezelfde nummers moet brengen. Behalve *Elektronika Demonika*, waar Bishop zich volledig op elektronica stort, geeft het onlangs verschenen *Polytheistic Fragments* al-

vast een indicatie van zijn muzikale evolutie. “De gevarieerde aanpak van dat album wilde ik al lang realiseren. Na drie akoestische soloplaten had ik nood aan verandering. Ik merk dat ik nieuwe dingen wil proberen. Tijdens mijn meeste optredens in 2008 én op mijn nieuwe album zal ik elektrische gitaar spelen.”

Whorecestration

Sir Richard Bishop hanteert de term *whorecestration* om orkestraties aan te duiden die gemaakt worden met de op dat moment aanwezige instrumenten. Dit kan gaan om buitensporig veel reverb en feed-

back, computerplugins, synthesizers, loops, radiosamples, keyboards en alles wat niet als een gestandaardiseerd orkestratie-instrument beschouwd wordt. Whorecestration vormt de voornaamste invalshoek voor Sir Richard Bishops filmmuziek.

God Damn Religion

Tijdens zijn Europese doortocht in februari zal de film *God Damn Religion* in Sir Richard Bishops bagage zitten. “Ik heb al eerder aan films meegewerkt. *Nat Pwe* was de eerste film die officieel uitgebracht werd (op het door Alan Bishop geleide Sublime Frequencies), maar daarbij kreeg ik hulp van mijn broer

Alan en Robert Millis. Ik werk regelmatig aan diverse filmprojecten en heb eveneens al een hoop kortfilms afgewerkt die nog niet uitgebracht zijn. Het merendeel van de muziek die op de cd-r *Film Score Anatomy* te vinden is, komt trouwens uit die films.”

“*God Damn Religion* is het resultaat van een filmproject dat klaar is om vrijgegeven te worden. De eindeloze aanval van donkere beeldspraak is voor mij wat *God Damn Religion* doet werken. Er zit een aantal segmenten in de film die een fysieke reactie bij de kijker kunnen oproepen, wat volgens mij zelfs zo was geweest indien het een stille film was geworden. De muziek die de film begeleidt - het merendeel is afkomstig van Elektronika Demonika - draagt bij tot deze dreigende sfeer die door de beelden opgeroepen wordt. Zowel de beelden als de muziek zijn in deze film dus belangrijk, terwijl in mijn andere films vooral de muziek belangrijk is.” *God Damn Religion* zal verkrijgbaar zijn als bonus bij de cd-versie van Elektronika Demonika die op Locust Music verschijnt.

Volgens Sir Richard Bishop ontstond *God Damn Religion* eerder bij toeval. “Ik had honderden fragmenten met opnames en beelden uit mijn archief en andere bronnen ter beschikking. Toen ik deze beelden in korte segmenten en versneld begon te combineren ontstond er een directe, overweldigende sfeer waarvan enkele vrienden die mijn werk zagen zeiden dat het goed was. Dit inspireerde me om verder te werken en vervolgens voegde ik wat materiaal dat ik tijdens mijn reizen opnam toe, waarbij ik dezelfde dynamiek nastreefde. Alvorens ik aan het filmproject begon, had ik niet echt een doel voor ogen maar gaandeweg viel alles op zijn plaats. Ik ben tevreden over het resultaat.”

Er is een verschil met films zoals *Cloaven Theater*, *The Halcyon Days of Symmetrie of Myths and Legends of the Blue West*, video's die mede verantwoordelijk zijn voor de cultstatus waarop *Sun City Girls* zich kan beroepen. Deze video's bestaan voornamelijk uit fragmenten van shows, repetities en andere frivoliteiten, waarvan een collage als een soort van *variety show* gepresenteerd wordt. “Ik zocht steeds wat oude opnames bijeen en een snelle montage leverde een resultaat op dat uitgebracht kon worden. Met mijn andere filmprojecten vertrek ik meestal van een hoop *footage* die ik zelf heb geschoten en spendeer ik veel tijd aan het monteren en uitproberen van verschillende combinaties van beeld en geluid. Het kan lang duren voor ik tevreden ben over het resultaat. Dit is dan ook meteen de voornaamste reden dat vele van mijn filmprojecten nog niet afgewerkt zijn.”

Sir Richard Bishop speelt op 14 februari in Brussel (AB, met KTL en Earth) en op 7 maart in Eindhoven (Effenaar, met Earth).

<http://www.sirrichardbishop.net/>

LE BONHEUR_
EPICERIE
AUDIO
VISUELLE
 the place for conter
 cultural and outer limit
 contemporary creation
 music
 video
 lp 33tours
 cassettes
 books
 art
 gallery
 concert hall
 196, rue Antoine Danseart - 1000 Brussels
 32(2)511.64.14 - open : mo-sa : 11.30 - 19.00
 thierry@lebonheur.net - www.lebonheur.net

Clint Simonson

Clint Simonson is labelbaas van De Stijl Records, het label dat ons al genialiteiten bracht van ondermeer Ed Askew, Michael Yonkers, Hototogisu en Lee Rockey. Samen met Laurent Cartuyvels van Veglia Records cureert hij het festival “Oude Klanken Nieuwe Geluiden” op 2 februari in Kunstencentrum België.

COLLECTIVE TOOLS - s/t (Silver Crest)

Private release op Silver Crest Customlabel uit New York rond 1971. Het gerucht gaat de ronde dat de opbrengst van deze lp gedoneerd werd aan een met sluiting bedreigde ontwenningsskliniek, waar de bandleden toen allemaal patiënten waren. “I’ve got to get back to Maine, and get myself some good cocaine”. *Pretty amazing.*

YOKO ONO'S - Plastic Ono Band (Rykodisc)

Why? It's a new land. 1492 is now.

DEPARTMENT STORE SANTAS - Map Of The World (unreleased)

Een nooit uitgebracht album van Department Store Santas, opgenomen kort voor hun fantastische *At the Medieval Castle Nineteen 100-year Lifetimes Since*. Meer van hetzelfde, maar dan uit 1982 of '83.

CHARLIE NOTHING - Inside / Outside

Good time vibes are encoded within the thick dopesmoke that wafts from the grooves of this monsterpiece. You gotta boil your needle clean after spinning this. I've only seen 4 copies of this, 3 had had the mouth taped shut and an address scrawled on the back, stamps in the corner, mailed sans mailer. but, mine is pretty much M / M. how's yours?

KUUPUU - s/t cdr

Ik begon te denken dat nieuwe stijlen en smaken niet gevonden konden worden in de combinatie van uitgeputte ingrediënten, maar Kuupuu bewijst hier het tegendeel. *Holy Fuck*

TEENAGE FANCLUB - Catholic Education (Fire)

Lach je me uit? Ik mezelf ook, misschien. Ik denk dat het nostalgie is.

Marmelade

Marmalade Fires is weeral de tweede singel die **MUM** uit hun nieuwste 'Go Go Smear The Poison Ivy' distilleert. Het titelnummer kabbelt vrolijk voort in de stijl waarmee het knusse IJslandse gezelschap het laatste decennium naam maakte. Warme akoestische instrumenten gaan samen met de nodige elektronica, wat een degelijk doch niet baanbrekend resultaat oplevert. Een nieuw nummer krijg je er helaas niet bij want 'Rhuubaribidoo' staat eveneens op voornoemde plaat. Er is echter wel voor een diverse samenstelling gekozen want dit B-kantje is een stuk frivoler en roept zelfs herinneringen aan Sufjan Stevens op.

Eerder dit jaar was **SILJE NES** te gast op 'Open Circuit' in KC België waar de muzikale focus op het Britse Fat Cat Records ligt. De Noorse multi-instrumentaliste past perfect binnen het geluid dat het handelsmerk van het hippe label is: met snaren, blaasinstrumenten, percussie, een streepje elektronica en haar ijle stem wekt Nes een dromerige sfeer op. Ze verstaat eveneens de kunst om voldoende afwisseling in haar nummers te brengen zodat haar debuut *Ames Room* over de hele lijn boeit, al valt de PJ Harveycomponent die Nes zich toemeet een beetje uit de boot en duurt dit debuut net iets te lang.

Fat Cat is ook steeds op zoek naar nieuwe sensaties – denk maar aan hun eerdere interessante ontdekkingen zoals Animal Collective of No Age of Our Brother The Native – en deze keer geeft het label **FRIGHTENED RABBIT** een kans. De drie jonge Schotten brengen energieke gitaarrock waarvoor ze bij de voorbeelden in het genre te graaien gaan. De band schippert wat tussen Three Mile Pilot, Arcade Fire, Seam en Animal Collective en weet er steeds interessante elementen uit te pikken, waar dan vervolgens een eigen stukje mee geknutseld wordt. *Sing The Grey* is dan ook zondermeer een degelijk debuut al laat de tand des tijds mogelijk de eigenheid van Frightened Rabbit nog meer tot haar recht komen.

De Amerikaanse gitarist **LOREN CONNORS** betreedt andere paden. In de loop van meer dan vijftig platen heeft Connors zijn minimale stijl bepaald. Op een heel eigen manier brengt hij ijle gitaarimprovisaties die uitgestrekte landschappen oproepen en er eindeloos in ronddwalen. De dubelaar *As Roses Bow Collected Airs 1992-2002* biedt met de 43 geselecteerde miniatuurcomposities een compleet overzicht van Connors' minimale muzikale kunde. Een meeslepende introductie tot een van de grootste hedendaagse minimalistische meesters. -Hans van der Linden

MUM – Marmalade Fires ★★½

SILJE NES – Ames Room ★★

FRIGHTENED RABBIT – Sing The Greys ★★

LOREN CONNORS – As Roses Bow Collected Airs '92-'02 ★★½

Abstracte psych

Het fijne Duitse label Bottrop-Boy houdt met enkele nieuwe releases de vinger aan de pols op het vlak van minimale experimenten. Sinds 2002 legden Brian Sullivan en Nate Nelson onder de noemer **MOUTHUS** al een lange weg af. De echo van hun wilde, meeslepende creaties zoals *Loam* en *The Long Salt* is nog hoorbaar, maar sinds enkele releases is Mouthus op zoek naar een andere muzikale invulling. Gitaar, drums en elektronica maken nog steeds het instrumentarium uit, maar het duo gaat meer en meer op zoek naar minimale psychedelische creaties en licht ritmische soundscapes. Zo ook op *No Canal* waar Mouthus, onder het mom van abstracte luisteroefeningen, inventiviteit en brute kracht samenbrengt. Mouthus' zoektocht naar de perfecte ritmische jam werkt – zoals trouwens op het eveneens onlangs uitgebrachte *Saw A Halo* – op bepaalde momenten al beter dan op andere momenten maar het resultaat is meer dan behoorlijk.

Een gelijksoortig experiment is eveneens terug te vinden op *Summon With Electronic Sorcery*. De **STARVING WEIRDOS** Brian Pyle en Merrick McKinlay richten zich al meerdere releases op meeslepende, bevreemdende soundscapes. Met gitaren, elektronica, saxofoon en gemuteerde stemmen roept het duo een onheilspellende sfeer op die niet zou misstaan bij een of andere verwrongen prent van David Lynch. De vier onderdelen ademen elk een aparte sfeer uit en het oog voor subtiele details dat Starving Weirdos aan de dag legt, is net de factor die het des te spannender maakt. Als we op *Summon With Electronic Sorcery* af mogen gaan, zullen we nog veel moois van Starving Weirdos kunnen verwachten.

Op *Fishforms* gaat het er een stuk rustiger aan toe. De ingetogen knutselwerkjes die het debuut van **LABFIELD** sieren, zijn minimalistisch van opzet en bovenal organisch. Zo neemt het Scandinavische duo David Stackenäs en Ingar Zach op de opener *Gin* ruim twintig minuten de tijd om met percussie, elektronica en gitaar een haast continu evoluerend geluidspalet te schetsen dat subtiel vele richtingen uitgaat terwijl de verschillende delen dynamisch in elkaar overvloeien. In die zin sluiten de experimenten van Labfield – de volledige naam Laboratory Field behoeft geen uitleg – goed aan bij het werk dat Zach met Huntsville maakt.

Naar aanleiding van een installatie die Carsten Höller in het Museum voor Hedendaagse Kunst in Marseille tentoonstelde, gooit Florian **HECKER** het over een andere boeg. Hecker past een techniek toe die hij zelf het *Precedence Effect* noemt en die gebaseerd is op psychoakoestische effecten waarmee de nummers herleid wor-

den tot abstracte, monotone en haast op een minimatechnoleest geschoeide creaties. Deze zogenaamde *Höller Tracks* – de benaming die Hecker aan deze repetitieve, hypnotiserende stukken gaf – vormen de kern van *Hecker, Plays, Höller*, een erg abstracte luistertrip die mogelijk beter tot zijn recht komt bij enige visuele ondersteuning. Het resultaat wordt als een dubbele vinyl only release door het Semishigure label op de markt gebracht.

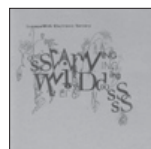
MOUTHUS – No Canal ★★

STARVING WEIRDOS – Summon With Electronic Sorcery ★★

LABFIELD – Fishforms ★★½

HECKER – Hecker, Plays, Höller ★★

Ruby Red

Dat ook in Portugal vanalles onder de oppervlakte is beginnen broeien, merkten we al aan het succes van groepen als Gala Drop, Fish & Sheep, Losers en de kunstgallerij Ze Des Bois in Lissabon die naam begint te maken als pleisterplaats voor nationaal en internationaal talent. Een van de interessantste labels uit Portugal is ongetwijfeld Ruby Red Editora, die met haar laatste releases bewees helemaal *on top of things* te zijn. Hier enkele daarvan.

Het Amerikaanse **TEMPLE OF BON MATIN** maakt tegenwoordig furor als een van de luidste en meest eigenzinnige bands uit de underground aldaar. *Flower Footed Ghost* brengt zeventig minuten lang apocalyptische en organische jams. De veelheid aan invloeden is daarbij soms duizelingwekkend, maar het blijft allemaal netjes spontaan klinken. Als Temple of Bon Matin echt op gang komt, kan ze de vergelijkingen doorstaan met grootheden als de oude Louis Armstrong & The Dixieland Band, Allman Brothers, Can, Ornette Coleman's Prime Time of vooral, zoals Bon Matindrummer en spilfiguur **ED WILCOX** hier eerder al zei, Crazy Horse. Een hele sterke plaat dus. Laatstgenoemde duikt even verder op Ruby Red ook nog op in duo met **CHARLES COHEN**. *Those are Pearls that were his Eyes* gooit het over een heel andere boeg en gaat voor de elektroakoestische aanpak. Wilcox speelt drum en percussie en Cohen doet het hier met zijn antieke synthesizer. De twee hanteren daarbij samen een opvallend lichte aanpak waarbij ze mekaar heel veel ruimte geven. De muziek ontploft dan ook ook nooit echt en kabbelt de hele rit rustig verder. Elektroakoestische muziek neigt anders nog wel eens snel te enerveren, maar Wilcox en Co-

hen bewijzen hier met hun jarenlange ervaring dat dit soort muziek ook ontspannend kan werken.

Freejazz krijgen we van de bigband **BUFFALO SUICIDE PREVENTION UNIT** waarvan leden kortgeleden nog samenwerkten met Paul Flaherty en Chris Corsano. Dit zijn liveimprovisaties van een optreden in Buffalo, New York. Twee saxofoons, een trombone, een contrabas, drums en percussie. Heel erg stevige kost.

TABATA MITSURU rondt het Ruby Redrijtje af met zijn derde soloalbum. De ex van zowel Acid Mothers Temple, Zeni Geva als Boredoms combineert elektronisch minimalisme met gitaardrones en hyperkinetische noise en psychedelica. Hij creëert daarmee een geluid dat tegelijkertijd zowel erg vertrouwd als nieuw klinkt. Tabata lijkt muziek te maken die de grenzen van tijd en ruimte van zich afschudt en dus voor de eeuwigheid bestemd is. - Bert Dhondt

Temple of Bon Matin "Flower Footed Ghost" cd (Ruby Red)

★★★★

Charles Cohen & Ed Wilcox "Those Are Pearls That Were His Eyes" cd (Ruby Red) ★★★^{1/2}

Buffalo Suicide Prevention Unit "Alive" cd (Ruby Red)

★★★★

Tabata Mitsuru "We All Gonna Face The Rising Sun" cd (Ruby Red) ★★★^{1/2}

(K-RAA-K)³ & KC BELGIE PRESENTEREN

OUDE KLANKEN NIEUWE GELUIDEN

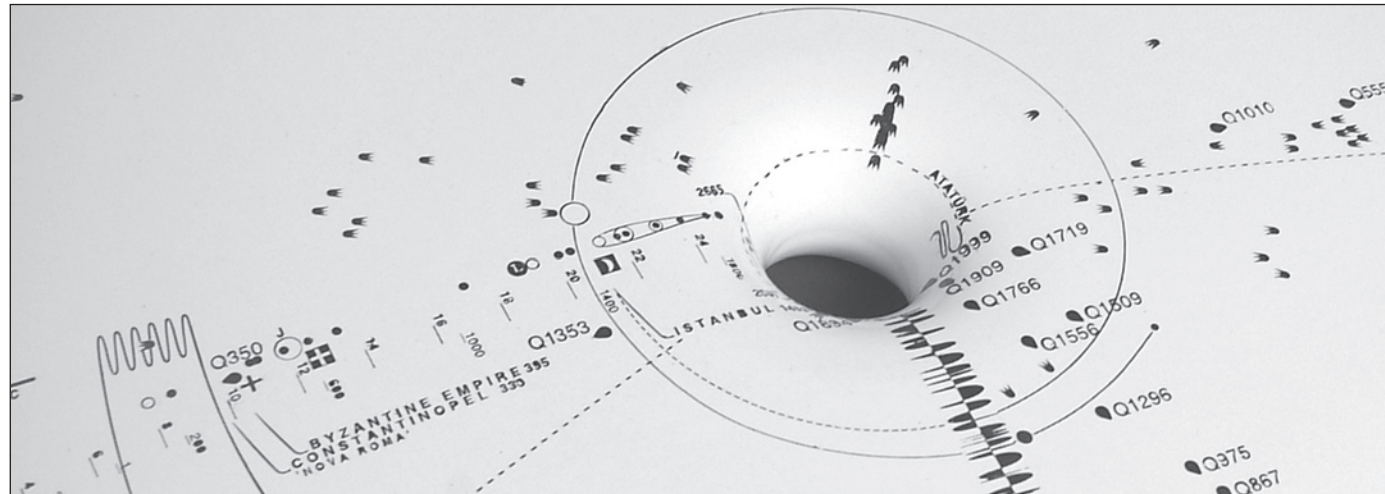
ZAT 2 FEBRUARI 2008, KC BELGIE, HASSELT

CURATED BY CLINT SIMONSON (DE STIJL) & LAURENT CARTUYVELS (VEGLIA)

YXIMALLOO [JP] **BLUES CONTROL** [USA] **LOS LLAMARADA** [MEX]

KING DARVES [USA] **STELLAR OM SOURCE** [NL]

WWW.KRAAK.NET | WWW.KUNSTENCENTRUMBELGIE.COM

**12-17
FEB
2008**

ARTEFACT FESTIVAL

KUNST EN NIEUWE MEDIA • WWW.ARTEFACT-FESTIVAL.BE

STUK KUNSTENCENTRUM LEUVEN

ARTEFACT IS EEN INITIATIEF VAN PROVINCIE VLAAMS-BRABANT

Agenda

GIACINTO SCELISI (1905 - 1988) wordt vertolkt op Artefact, Stuk.

02/02 KC België, Hasselt

Oude Klanken, Nieuwe Geluiden: Yximalloo (jp), King Darves (us), Los Lllamarada (mx), Blues Control (us), Stellar (nl)

03/02 Helbaard, Den Haag

Blues Control (us), Los Lllamarada (mx), Yximalloo (jp)

03/02 013, Tilburg

Wolves in the Throne Room (us)

03/02 Cactus, Brugge

de Portables (b), The Go Find (b)

07/02 4AD, Diksmuide,

Githead (uk), Los Lllamarada (mx)

08/02 KC België, Hasselt

Trumans Water (us), The Bugs (us), Pumice (nz)

08/02 Netwerk, Aalst

Githead (uk), de Portables (b), PQ (be)

09/02 4AD, Diksmuide

Idaho (us), Trumans Water (us), The Bugs (us)

09/02 Le Grand Mix, Tourcoing

Black Strobe (fr), Crystal Castles (can), aMute (b)

12/02 Stuk, Leuven

Artefact festival 2008: Keith Rowe (us) + Oren Ambarchi (au) + George Van Dam (b) + Stefaan Quix (b) vertolken Giacinto Scelsi (it)

13/02 Stuk, Leuven

Artefact festival 2008: Some notes on Tenney door Champ d'Action (b)

13/02 Concertgebouw, Brugge

John Cage maand met o.a. Ives Ensemble (nl) speelt Christian Wolff, John Cage (us), Morton Feldman (us)

13/02 Le Grand Mix, Tourcoing

Sir Richard Bishop (us), Earth (us), KTL (us)

13/02 Video, Gent

Penguins Know Why (b)

14/02 Stuk, Leuven

Artefact festival 2008: Time Code Matters II met Audiostore (b) + Eavesdropper (b), Kim Hiortø (no), Benjamin Brunn (de)

14/02 AB, Brussel

Sir Richard Bishop (us), Earth (us), KTL (us)

15/02 Stuk, Leuven

Artefact Festival 2008: Dubstep Night met

Shackleton (uk), Milanese (uk), Grimelock (b); Modeselector (de), Peter Van Hove (b); Murcof (mx), Machinefabriek (nl)

15/02 Petrol, Antwerpen

Polar Bear (uk), Kim Hiortø (no), The Hacker (fr)

16/02 De Kreun, Kortrijk

Polar Bear (uk)

17/02 Concertgebouw, Brugge

Cage Happening

19/02 Logos, Gent

Peter Jacquemyn (b) + Arne Deforce (b) + Sigrid Tanghe (b)

21/02 Handelsbeurs, Gent

Pere Ubu (us), Kawada (b)

22/02 De Kreun, Kortrijk

Exploding Star Zu Orchestra (us/it)

23/02 KC België, Hasselt

Pluramon (de), To Rococo Rot (de), Silje Nes (nor), David Daniel (us)

26/02 Recyclart, Brussel

Charlottefield (uk)

27/02 Pit's, Kortrijk

Charlottefield (uk)

28/02 Helbaard, Den Haag

Up-Tight (jp), Primordial Undermind (at)

01/03 Recyclart + Brigitinnes, Brussel

(K-RAA-K)3-festival: Bardo Pond (us), Marshall Allen (us) + Paul Hession (uk), Ceramic Hobs (uk), Cherry Blossoms (us), Dragons of Zynth (us), Richard Crandell (us), Entrance (us), Hellvete (b), Ton Lebbinck (nl), Alex MacKenzie (can), Sean Meehan (us), Pink Reason (us), Henri Pous-seur (b), Pyschedelic Horse Shit (us), R.O.T. (b), Silver Apples (us), Up-Tight (jp)

01/03 Occi, Amsterdam

Japanther (us), Vortex Rex (at)

02/03 Worm, Rotterdam

Silver Apples (us)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van (K-RAA-K)3 vzw

OFFICE

(K-RAA-K)3 vzw
c/o Ruis
Heernislaan 81
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Mik Prims
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Olivier Schrauwen, Wouter Smeraldina, Sarah Yu Zeebroek
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

Jan Op de Beeck studeert Vrije Grafiek aan het KASK in Gent en is daar ook te bezichtigen tijdens de schooluren. Als je hem een koekje geeft, mag je hem vast even aaien.
Josh Petherick is een illustrator, grafisch ontwerper en beeldend kunstenaar uit Melbourne, Australië. www.joshpetherick.com om alles te zien waar hij zijn klauwen in zet.
COVER: Kapreles, grafisch monsterkind uit het Land aan de Schelde, publiceerde ontelbare zines en ook een lichtelijk fantastisch gezeefdrukt boek bij de Franse uitgever Le Dernier Cri. Te vinden op www.kapreles.tk/

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

CONCERTGEBOUW

BAD BOYS II

ZA 09.02.08

**Merce Cunningham
Dance Company
Triple Bill**

VR 15.02.08

**Prometheus Ensemble &
Vlaams Radio Koor
Rothko Chapel**

WO 13.02.08

**Ives
Ensemble
Words
and
Music**

ZO 17.02.08

Cage Happening

subsistenten

BRUGGE
Vlaamse Gemeenschap

mediasponsors

DeMorgen
vrijheid van meningsuiting

structurele
sponsors

BOMBARDIER

FLUXYS

Electrabel

info & tickets

tinck - 070 22 33 02 - www.tinck.be

IN&UIT - 't Zand 34, 8000 Brugge

WWW.CONCERTGEBOUW.BE

met de steun van
de Ambassade
van de VS